

נראדה אור

פרשת נצבים וילך תשפ"ג
גליון קפט שנה ד
באוד רבוה"ק מלעכוויטש קוידענו

{ שניני אור }

חודש אלול, אני לדודי, התעוררנו, התחזקנו, החלטנו, אך כיצד מתמודדים עם תולעת היאוש המכרסמת בלב – הקול הלוחש לנו **שבעצם אין סיכוי שהקבלה** – ההחלטה אכן יחוללו בנו שינוי של ממש.

האמת שהיצר הרע המביא בלבנו מחשבות שכאלו, משתמש בשעת המשפט בטיעונים אלו בדיוק נגדנו – הוא שטן הוא יצר הרע. כאשר עומד היהודי בראש השנה וזועק המלך מתוך החלטה שמעתה משועבד הוא למלכות שמים, בא השטן וטוען שאין כל ערך לקבלה חסרת סיכוי שכזו.

ביאר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ברעוא דרעוין בשבת שעברה שהדרך לבטל את קטרוג השטן הוא בשינוי המבט שלנו על עבודת התשובה: באם התשובה היא תפקיד המוטל עלינו – בכחנו, נראה אכן שאין לנו כל כך סיכוי להצליח בו. אמנם האמת שעבודת התשובה אינה כלל עבודה שלנו, הבורא יתברך הוא המשיב את נפשנו למצבה הראשון המתוקן, אם רק נעשה את הצעד הקטן שלנו.

והרי אם הקבלה שלנו ממשיכה בנו כח עליון לתקן את נפשנו, מה מקום יש לפקפק בהצלחת פעולתו של הבורא יתברך כביכול. הבא ליטהר מסייעין אותו, מי הוא זה הבא לסייע בעדנו – זעק אדמו"ר שליט"א בדברות קדשו, הבורא יתברך בכבודו ובעצמו, אז מה לנו מסתפקים האם אכן יש סיכוי להצליח.

וכאשר אצל האדם ברור שתשובתו אינה אלא פעולה קטנה מציוד המעוררת סיוע גדול ממרום, אף השטן מסתתמין דבריו שבעצם אין כח בתשובת היהודי לחולל שינוי במעשיו, כי היאך יטען טענות שכאלו על מה שפועל כביכול הבורא יתברך.

דומים הדברים למשלו של הגר"ש פינקוס זצוק"ל ברופא שקראוהו לתפקיד תורן לילה במחלקת טיפול נמרץ. קודם שהתחיל בעבודתו הראוהו את המאושפזים במחלקה וצורת הטיפול בהם, ואמרו לו שאם העבודה תהא למעלה מכחותי, יצלצל בפעמון ומידי יבוא רופא נוסף לעזרתו.

ויהי בחצי הלילה התעורר אחד החולים והחל לגנוח מכאבים, רץ הרופא לטפל בו ותוך כדי כך התעורר חולה נוסף, כך עוד אחד ועוד אחד והרופא רץ מזה לזה ומתאמץ לטפל בהם כמיטב יכולתו. אמנם למרות מאמציו לא הצליח להשתלט על כל העבודה ואחד החולים מת ל"ע מחוסר טיפול.

העמידו את הרופא למשפט על המחלל אך הוא טען להגנתו: הלא כל הלילה לא הפסקתי מלרוץ מחולה אחד למשנהו, הכיצד ניתן להאשים אותי במה שקרה. אמר לו השופט לעבוד בעצמך אמנם לא היית יכול יותר, אך מדוע לא לחצת על הפעמון וקראת לעזרה!?

בכחות עצמנו איננו יכולים אבל מדוע לא נתחיל מעט – נבוא להטהר ונזכה בכך לסייע גדול מלעילא...

{ דברות קודש }

רצון היהודי שיתבטלו לגמרי כל ההסתרים

בחיפוש אחר חיפוש מדינה אחת שאנשיה ראויים לקבל דברי חכמתו.

לאחר חיפוש רב מצא מדינה שאנשיה ברי דעת, שלאבותיהם ואבות אבותיהם כבר היה שכל זך ומבין והורישו תכונות נפשם לבניהם ובני בניהם. בא אליהם המלך ללמד חכמתו ואמר להם שאם יאותו ללמוד דברי חכמתו יתן דירתו ביניהם, ויהיו הם חשובים ויקרים אצלו וכל שאר המדינות יהיו כאין וכאפס לנגדם. במעמד זה שמסר להם דברי חכמתו הזהירים לשמור חוקיו ומשפטיו כנאה לבני המדינה שהמלך בתוכם. ביום ההוא היתה שמחה גדולה לבני המדינה ובגודל שמחתם קבלו עליהם לקיים תמיד חוקי המלך, ולא עלתה על דעתם שיבואו זמנים שיקשה עליהם לקיימם.

עוד זאת היה באותו מעמד שהביא המלך חצוצרה מיוחדת ותקע בה בגודל השמחה, ואמר להם שאף שעתה הם לבד מכל המדינות לומדים חכמת המלך ומכירים מלכותו, תכלית הכל שעל ידי שהם יחכמו בחכמתו וישמרו מצוותיו, בבוא הזמן יכירו אף שאר בני המדינות בגדולת המלך ויבואו לעבדו, ואנשי המדינה שהביאו לתכלית זו יתעלו באותו זמן לדרגה עליונה ביותר ותגדל חשיבותם לפני המלך יותר מכולם. והיה ביום ההוא יתקע המלך שוב באותה חצוצרה, לסימן שמחה על שבאו לתכלית הכל ונשלם רצון המלך.

עצת בני המדינה לפתות המלך לשוב אליהם

אחר זמן מה שמעו בני שאר המדינות שבחר לו המלך בני אותה מדינה ונתקנאו בהם, ונתקבצו לשם לפתותם שיפסיקו להחכים בחכמת המלך ולשמור חוקיו, ומדי המשך בפעמוד הבא <<<

ויאמר ה' אל משה וגו', ואמר ביום ההוא הלא על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה, ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא וגו' (לא, טו-יז).

הקשה הרמב"ן אחר שיכירו ישראל ויאמרו 'על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה', מדוע יוסיף ה' להסתיר פניו מהם. ומבאר שדברים אלו עדיין אינם ויודי גמור ותשובה שלמה ולכן אף שיזכו על ידי זה לגאולה מהצרות והרעות בתוך הגלות, עדיין יהיו בהסתור פנים מהגאולה השלמה עד שישובו בשלמות לבוראם ואזי יקבצם מכל העמים.

איתא בגמרא (ראש השנה לב) אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה מפני מה אין ישראל אומרים שירה לפניך בראש השנה וביום הכיפורים, אמר להם וכו' ספרי חיים וכו' פתוחים לפניו וישראל אומרים שירה. בקדושת לוי (לראש השנה ד"ה עור במסכת ה"ל) מקשה אדרבה יש לומר הלל ברה"ה כדי להרבות זכויות ביום הדין על ידי הלל ושבח להשם יתברך.

משל למלך שרצה ללמד חכמתו לבני מלכותו

הביאור בהקדם משל למלך שהיה חכם גדול ומלומד בחכמות רבות ובמלכותו היו הרבה מדינות. רצה המלך ללמד מחכמתו לבני מלכותו וחפיש בכל המדינות מי אשר ראוי ויכול ללמוד מחכמתו, אבל לא מצא אלא אנשים נבערים מדעת וגסי שכל, ולכן גמר בדעתו שלכל הפחות יתן להם כמה הנהגות ישרות בכדי שעכ"פ לא יהיו מגושמים כל כך.

אמנם לאחר זמן ראה שאף הנהגות אלו אינם שומרים לרוב גסותם, ולכן החליט לשוטט בכל המדינות ולבקש

השלמת תיקון עבודת המלכות של שנה זו

עומדים עתה בימים של אחרית שנה ובימים אלו מלבד מה שמתכוננים להתחדשות המלוכה בשנה הבעל"ט, יש לתת לב להשלמת המלכות של שנה זו. כדאיתא בליקוטי אמרים באגרת הקודש (פרק יד) שהכתוב אומר (דברים יא, יב) 'ארץ אשר תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה', ולכאורה אם הוא ענין תמידי בלי הפסק היה צריך לומר רק תמיד עיני ה' אלקיך בה. אלא שבכל שנה נתחדש אור המלכות בראשית השנה ומאיר עד אחרית שנה, ובכל שנה נתגלה אור גדול יותר שלא האיר עד עתה.

וכיון שבימים אלו עדיין מאיר אור המלכות של שנה זו, באפשרי לתקן ולהשלים עבודת המלכות השייכת לשנה זו, קודם שיתחדש אור המלכות של השנה הבעל"ט.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, כי תבוא תשע"ט, ליל שבת

שמחת הבורא יתברך בשפע הטוב הנשפע לישראל

והותירך ה' אלקיך בכל מעשה ידיך בפרך בטנך וגו', כי ישוב ה' לשוש עליך לטוב כאשר שש על אבותיך (ל, טו).

בספורנו פירש שעל ידי שתהא תשובתך בכל לב ונפש כנאמר בכתוב אחריו, תהא לרצון לפניו וישוש עליך מצד עצמך ולא בזכות אבות, כאשר שש על אבותיך מצד עצמם. אמנם לפי דבריו יש לעיין מהו לשוש עליך לטוב. ואברבנאל פירש שישוש ה' להיטיב לך כאשר שש על אבותיך להיטיב להם, עיי"ש.

איתא בחיד"א (פני דוד פרשת כי תבא עה"פ ושמחת בכל הטוב) בשם ילקוט ראובני (פרשת ויקרא) שהמבקש דבר בתפלתו ודאי נענה ונשפע לו מהשם יתברך, אמנם בשמים בצד צפון יש בית דין הדנים אם ראוי לקבל השפע ואם אין ראוי מעכבים השפע. וזהו ביאור הכתוב (תהלים לא, ב) 'מה רב טובך אשר צפנת ליראיך', כדרך דאיתא (חגיגה טו). זכה נוטל חלקו וחלק חבירו בגן עדן, כמו כן אם אין האדם שהתפלל מקבל השפע וזכה בו הצדיק, וזהו 'מה רב טובך אשר צפנת' - מבית דין שבצד צפון.

בזה מבאר החיד"א הכתוב (בראשית כד, א) 'וה' ברך את אברהם בכל' ודרשו חז"ל (ויקרא רבה כד, ב) 'וה' הוא ובית דינו, שיקבל אברהם כל השפע מהשם יתברך והסכים על כך בית דין שבצד צפון.

והנה בקדושת לוי (קדושה שלישית לפורים אות א) איתא שבעת יש לאדם טובה היא עיקר תענוגו במה שהבורא יתברך שמח בטובתו. ולפי דבה"ק יש לבאר הכתוב 'שש אשיש בה', שוש בעת יש לי שמחה בשפע הטוב, עיקר שמחתי במה שאשיש בה' אשיש לשון הפעיל שהנני גורם בזה שמחה להשם יתברך שמשפיע הטוב ואינו מתעכב למעלה [וכעין זה מפרש שם בקדושת לוי].

בזה יש לבאר בקשתנו בימים הק' 'זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים' כי הלא הבורא יתברך ודאי חפץ להשפיע חיים, 'וכתבנו בספר החיים למענך אלקים חיים', שנקבל שפע החיים בעולם הזה ולא יתעכב למעלה למענו יתברך כביכול שבוה תהא שמחתו שלמה.

זהו ביאור הכתוב 'והותירך ה' אלקיך בכל מעשה ידיך בפרך בטנך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטובה', שיקבלו כל שפע הטוב ולא יתעכב על ידי הבית דין למעלה, 'כי ישוב ה' לשוש עליך לטוב כאשר שש על אבותיך', שישמח השם יתברך להיטיב לך בעת שתקבל השפע בשלמות כפי ששמח בעת שנשפע לאבותיך כדברי החיד"א במאמר הכתוב 'וה' ברך את אברהם בכל'.

בזה יבוארו פסוקי ההפטרות 'שש אשיש בה' - שאשמח בכך שהנני גורם שמחה להשם יתברך שיכול להשפיע הטוב ואינו מתעכב למעלה, 'כי כארץ תוציא צמחה וכנגה זרועיה תצמיח כן ה' אלקים יצמיח' וגו', כי האדם בתפלתו כוונתו זרע בארץ ופעמים יש לו להמתין שיהא ראוי לשפע ויצמח מה זרע - שיקבל השפע בפועל. כדרך שמבקשים בתפלה 'את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח', שיצמיח השם יתברך את הגאולה ותבוא בפועל. ומתנבא הנביא שיהיו ישראל ראויים ויקבלו השפע מלעילא, ובוה תהא שמחה להשם יתברך.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, נצבים תשפ"ב, קידושא רבא

לגלות מלכותו יתברך בעולם, וישמענו רחוקים ויבואו ויתנו לך כתר מלוכה.

ובאמת כל השופרות מכוונים לענין אחד שמעוררים בחינת החירות, ובתקיעת שופר מגלים ישראל פנימיות לבם, שאינם חפצים רק לשוב למצב קודם שחטאו, אלא לבוא לבחינת חירות כשופר דמתן תורה ודלעתיד, שיתבטל הרע לגמרי ולא יהא שום מסך המסתיר אורו יתברך, 'אשרי העם יודעי תרועה' ובו נתגלה שכל רצונם ה' באור פניך יהלכון'.

רצוננו לשיר ולהלל בביטול כל ההסתרים

לכונה זו אין אומרים הלל בראש השנה, להראות שאין רצוננו לשורר להשם יתברך במצב שאנו עתה בעוד שיש ענינים המסתירים גילוי מלכותו יתברך, כי אם כל חפצנו לומר שירה במצב של גאולה שלמה מכל כחות הרע, כאשר נזכה לשיר לה' שיר חדש בבוא עת הגאולה.

זהו ביאור הכתוב 'אמר ביום ההוא הלא על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה', שכאשר יבוא להסתיר פנים על שנתרחקו מיוצרים והלכו אחר שרירות לבם, ישובו אל ה' בהבינם שבאו עליהם הרעות על כי אין אלקיהם בקרבם. אמנם עדיין לא תהא תשובתם שלמה כי לא יחפצו אלא שישוש אליהם הבורא יתברך ולא ישובו מתוך רצון אמיתי לבטל מהם הסתר הגלות ולחיות מציאותם בטילה להשם יתברך, ולכן 'ואנכי הסתר אסתיר' וגו' שעדיין לא יזכו לגאולה השלמה רק לגאולה מהצרות ועודם בגלות. רק בבואם לתשובה שלמה כענין 'ושבת עד ה' אלקיך' וגו' (לעיל ל, ב), 'זכו לצאת לגמרי מהסתר הגלות' - 'ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים' וגו' (שם א).

באופן זה צריכה להיות התפלה בימים הק' מתוך רצון אמיתי שישתלקו כל ההסתרים ויזכה לדבקות בהשם יתברך, כדברי המדרש תהלים על הפסוק (תהלים קב, יח-ט) 'פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם', אלו דורות האחרונים שאין להם לא כהן ולא מזבח ולא נביא וכו' אלא תפלה אחת יש להם שהם מתפללים לפני ברה"ו וביהכ"פ ואני עונה אותם, ובהמשך המדרש 'ועם נביא יהלל י-ה' ואני בורא אותם בריה חדשה. שבתפלה זו בכונה נכונה זוכים לחיים חדשים ממקור החיים, חיים של דבקות בהשם יתברך בביטול כל ההסתרים שהיו מקודם.

יעזור השם יתברך שנזכה לתשובה אמיתית, ולשנה החדשה נזכה לכתובה וחתומה טובה ולגילוי כבוד מלכותו יתברך בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

נצבים וי"ך תשע"ז, רעוא דרעיון

דברם אליהם נתפתו להם ונתרשלו בעבודתם עד שהפסיקו מלעסוק בחכמתו ולעשות מצוותיו. כאשר ראה זאת המלך עקר דירתו משם וחזר לארמונו, למקום שהיתה בו דירתו קודם בואו אליהם. ומאותו יום ואילך נפלו יותר ויותר עד שהיו במצב שפל מאד.

ויהי היום שלח המלך הוודיעים שביום המיועד יבוא לשפוט כל אחד מהם היאך שמר חוקי המלך. כמוכן שנתמלאו יראה ופחד מהמשפט והחלו להתבונן בעצמם היאך נפלו מאיגרא רמא בהיותם קרובים ביותר אל המלך למצב שפל כל כך, והבינו שעיקר נפילתם מחמת שהמלך כבר אינו דר בנייהם, ולכן רצו לבוא אל המלך לבקש מלפניו שישוש אליהם והם יחלו בשמירת חוקיו כימי קדם. אמנם התבוננו שבבואם אל המלך בבקשה זו יכול לסבור שאין כונתם אמיתית מתוך שחפצים בקרבתו ובקיום רצונו, כי אם מחמת שהורע להם בכמה ענינים מעת שהלך מאיתם חפצים שישוש לשכון בתוכם.

נטלו להם עצה שבבואם אל המלך להתחנן לו יטלו אותה חצוצרה שתקע בה המלך בבואו למלוך עליהם, ואשר עתיד לתקוע בה בבוא היום שיתמלא רצון המלך בשלמות, בעת יכירו כל המדינות בכבוד הדר מלכותו, ויתקעו בה לפניו להזכירו אהבת קדומים שהיתה בעת בא למלוך עליהם ושמחו לקבל עליהם עול מלכותו, ולהראותו שכל חפצם ורצונם שיתמלא רצון המלך בבוא היום שיתקעו שוב בחצוצרה זו בשמחת המלך במילוי רצונו בשלמות, וכאשר ישמע המלך קול החצוצרה יבין שאין רצונם להיטיב לעצמם בשוב המלך אליהם, אלא רצונם שיתמלא רצון המלך למלוך עליהם ועל כל המדינות ובזאת יתרצה לשוב לשכון בתוכם.

טעם הזכרת שופר דמתן תורה

עד כאן המשל, והנמשל מובן. וזהו ביאור מה שמזכירים בראש השנה בפסוקי השופרות שופר דמתן תורה ושופר דלעתיד, אשר לכאורה מה ענין שופרות אלו לשופר דראש השנה. אלא שבעת באים ישראל לפתות בוראם בתרועה ויודעים שהוא יום הדין ואם תמצה עומק הדין מי יצדק לפניך בדין, מבינים שאין די שישבו מחטאיהם ויבקשו מהבורא יתברך לשוב לשכון בתוכם כימי קדם, כי מאן ימר שכונתם אמיתית שחפצים קרבת יוצרים ומשתוקקים לעשות רצונו, אולי כונתם עבור עצמם שיקבלו שפע הטוב בהיותם קרובים אל המלך.

לכך תוקעים ומזכירים שופר דמתן תורה - 'וכל העם רואים את הקולות ואת הליפידים ואת קול השופר', שיזכור הקב"ה גודל האהבה שהיתה בעת מתן תורה, היאך קבלו ישראל על עצמם לקיים מצות ה' מתוך ביטול גמור. ועוד מזכירים שופר דלעתיד - 'והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול', לגלות ולהראות שכל רצוננו שישוש רצונו יתברך

שיחת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ביומא דהילולא קדישא של מרן אדמו"ר מוהר"א זי"ע

כ"ו אלול תשפ"א

על זה אמרו בגמרא (ראש השנה טז): למה תוקעין ומריעין כשהן יושבין ותוקעין ומריעין כשהן עומדין כדי לערבב השטן, ובתוס' בשם הירושלמי כד שמע קל שיפוצא קמא וכו' כד שמע קל שיפוצא תניינא אמר ודאי זהו קול שיפוצא דיתקע בשופר גדול וכו', ולכאורה מה טעם טועה לומר שהוא קול שופר דלעתידי. אלא שבתקיעת שופר מגלים ישראל שכל רצונם ותשוקתם להמשיך חיים כאלו כאשר יהא בעת יתקע בשופר גדול, חיים של 'ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים', ולכך סבור השטן שבתקיעתם בא עת הגאולה ונתגלה מלכותו יתברך בעולם בשלמות.

עבודת ימי ראש השנה – לשקוד על דלתותי

זהו ביאור מאמר מרן מוהר"א זי"ע עה"פ 'אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתותי יום יום', שיש להתייגע על אותיות ד' שבשמות א-דני-ש-די לבל יהא אני ויש. יום יום מורה על שני ימי ראש השנה כדרך דאיתא בזוה"ק (בא לב): 'היום' מורה על ר"ה וכן איתא (עיין ירושלמי ראש השנה ד, ח) שהכתוב (ישעיהו נח, ב) 'ואותי יום יום ידרושון' מורה על ימי ר"ה, ובימים אלו עיקר העבודה בגילוי המלכות הנרמז באות ד', כי אות ה' המורה על המלכות הוא אות ד' ואת ו' או י' והד' מורה על מלכותו יתברך, שיבטל כל רצונותיו שמצד היש והאני ויהא כל רצונו להמליכו יתברך עליו ועל כל העולם.

יעזור השם יתברך שזכות הצדיקים יגן עלינו ועל כל ישראל, שנזכה להתכונן ליום הגדול הבעל"ט בלב ומה זכים ונמליך עלינו את הבורא יתברך ברצון באהבה ובשמחה. כאשר מבקשים ישראל שנה של גילוי מלכות באופן זה ממילא נכלל בזה כל עניני בני חיי ומזוני, כי כאשר נשפע חיים כרצונו יתברך בראשית הבריאה נמשך ממילא כל השפע כסדרו בלא שום מניעות. שנזכה לשנה טובה ומבורכת ולשנת גאולה וישועה לנו ולכל ישראל.

אלא שזהו עבודת היום שנתמרמר על אשר לא נתגלה על ידו עד עתה מדת המלכות כראוי, ומתוך מרירותו מקבל עליו שמכאן ואילך יהיו מעשיו דיבוריו ומחשבותיו באופן שיתגלה על ידם מלכותו יתברך ובה נעשה בנין המלכות לשנה הבעל"ט. כאמרם ז"ל אמרו לפני מלכותי כדי שתמליכוני עליכם, כדי שיהא רצוננו שיתגלה מלכותו יתברך בעולם על ידי כל כחות נפשנו.

זאת תפלתנו בימים הק' ז'כרנו לחיים מלך חפץ בחיים'. כי בגודל התשוקה לגילוי מלכותו יתברך בעולם איננו חפצים בהתחדשות המלכות בדרך הסתר כאשר הוא בזמן הגלות, כי אם שימשיך הקב"ה לעולם חיים כאלו כאשר היה חפצו יתברך קודם הבריאה, חיים של גילוי מלכותו יתברך ללא שום סיגים ורצונות זרים. ועל ידי שכל רצוננו שיתחדש עלינו עולם כזה ואיננו מתפשרים על פחות מכך, הננו מפרידים מעצמנו בחינת החיים שהיה עד עתה וזוכים לבחינת חדשה של חיים בדרגה נעלה יותר של גילוי מלכותו יתברך.

צריך שתדע מי הוא התוקע

זהו ביאור מה שתוקעין באמירת המלכות, כי ענין השופר שנופחים בו קול מעומק פנימיות היהודי מקום שאין בו שום אני ושום יש כי אם חלק הנשמה – נקודת אלקותו יתברך, ובה נתגלה שמצד מציאותנו האמיתית איננו חפצים אלא לבטל עצמנו להשם יתברך. כדאיתא באריז"ל (שער הכונות ראש השנה דרוש ז) וצריך שתדע מי הוא התוקע, שלא תסבור שהאדם המחזיק בשופר הוא התוקע כי הוא אינו אלא משל, כי ה' בקול שופר – הנקודה הפנימית – 'כי ה' הוא האלקים אין עוד' הוא הקול היוצא בשופר. ולכך על ידי תקיעת שופר נעשה תמליכוני עליכם באמירת המלכות, שהוא ביטול כל הרצונות לרצון אחד שיתגלה אלקותו ומלכותו יתברך בעולם.

שתמליכוני עליכם – רצון אמיתי לגילוי מלכות ה'

הנה חז"ל קבעו לתקוע בשופר על סדר הברכות מלכותי זכרונות שופרות כדאיתא (ראש השנה טז). אמרו לפני מלכותי כדי שתמליכוני עליכם זכרונות כדי שיעלה זכרוניכם לפני לטובה ובמה בשופר. ויש לברר היאך ממליכים אנו השי"ת עלינו על ידי השופר.

איתא ממרן אדמו"ר מהר"א זי"ע עה"פ (משלי ה, לד) אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתותי יום יום, כי יש שם א-דני ושם ש-די ובשניהם יש אות ד', ובאם מוציאים מהם הד' נעשה משם א-דני אותיות אנ"י ומשם ש-די אותיות י"ש. וזהו לשקוד על דלתותי יום יום שמתייגע על שני דל"ת שבשמות אלו, לבל תגדל מציאותו להיות אני ויש אלא יבטל עצמו להשם יתברך.

עבודת הימים הקדושים – בנין המלכות

יש להרחיב בדבריו הק' כי הנה היום היה היום הראשון לבריאה, ותכלית הבריאה בגין לאשתמועא אלקותיה בעולם, שרצה השם יתברך שיתגלה אלקותו ומלכותו כאן בעוה"ז, וזה נפעל על ידי מדת המלכות שבה נתגלה שיש מנהיג לבריאה – 'ואתה מחיה את כולם' (נחמיה ט, י). וכאשר מדת המלכות באתגליא אין עולם הגשמי מסתיר עיני בני אדם מלהכיר אלקותו יתברך בכל פרט ופרט בבריאה, אמנם בזמן הגלות מדת המלכות – השכינה הק' מושפלת בעפר ואינה מאירה להכיר על ידה אלקותו יתברך בעולם.

בימים הקדושים נעשה בנין המלכות של השנה הבעל"ט כדאיתא בספה"ק, כלומר בימים אלו נמשך על ידי עבודת בני ישראל אלקותו יתברך בעולם, שבכל ימות השנה יוכלו להכיר מלכותו יתברך בבריאה. ועבודת ימים אלו להביא בנפשנו תשוקה ורצון לגילוי מלכותו יתברך בשלמות, ולקבל על עצמנו שיהיו כל מעשינו באופן שיתקרב על ידם הגילוי דלעתידי - 'זידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו'.

הרגשת מרירות על חסרון גילוי המלכות

ומעיקרי עבודה זו הוא הרגשת מרירות עצומה על שעד עתה לא היו מעשיו באופן שנתגלה מלכותו יתברך על ידם, כידוע המעשה במרן אדמו"ר מוהר"א הגדול זי"ע שנתעלף פעם בימים הנוראים בעת אמירת 'המלך', ואמר אח"כ שנזכר בדברי הגמרא (גיטין נז). שאמר הקיסר לריב"ז אי מלכא אנא עד האידנא אמאי לא אתית לגבאי. ולכאורה הלא עבודת היום להמליכו יתברך בכל לב, ומה ענין שנתן דעתו על אשר היה עד השתא עד שנתעלף.

ברכת מזל טוב חמה ולבבית

שגורה כהערכה רבה וברגשי גיל וחזרה אל ידידנו היקר והנעלה, כליל המעלות, אציל המידות, רב חסד ומרבה להטיב, בנש"ק

הרה"ח ר' ישראל לנדאו הי"ו

לרגל השמחה הגדולה השרייה כמעונו

בהולדת הבת שתחי' למזל טוב ובשעטומ"צ

יה"ד שיזכה לראות רוב נחת אצל כל יוצ"ח ואך טוב וחסד ירדפוהו כל הימים

מאחל מעומקא דליבא

ישראל טורובר

אספו לי חסידי...

שיחת חברים בדרכי רבותינו

כדלים וכרשים דפקנו דלתיך. תכונה מזוזה יש לו לעם היהודי, גם כשהוא מגיע לבקש סליחה בראש מורכן מחי החיים על חסרונו בעבודתו ואי הכרה מספקת בטובתו של מקום, גם אז הוא בא בכנופיה, בצוותא, לא אומרים 'כרל ורש דפקתי דלתיך' אלא 'כדלים וכרשים דפקנו דלתיך', כי כנסת ישראל היא מציאות אחת, מקשה אחת של דבקות וחיבור לכורא כל עולמים, על כן מתכנשין ותאין כנישתא דישאל ומתחננים לכורא כל עולמים שיחוס וירחם עלינו.

כהכנה להאי כנישתא רבא, התכנסו החברים באהבה ורעות מתוך תחושת 'חרוזה ה' - היא מעוזכם', כשנמצאים ביחד, כששולחים מנות האחד לרעהו מתוך אהבה, יהיה ה' מעוז ומבטח, כמאמרו של כ"ק מרן אדמו"ר הזקן ז"ע - כי חדות ה', השמחה בה', האמונה בה', היא היא מעוז ומבטח לנו ביום הכסא, כי אהבה ושמחה מכסה על הכל.

ראש החבורה: לא תמיד רגיל אני לפתוח את האסיפה, אך מגודל הימים והשעות לא אוכל לכלוא את פי.

רבנו של עולם, זושא וויל תשובה טוהן! האמרה שמהדהדת בלב כל אחד מאנ"ש בחודש אלול. זושא וויל תשובה טוהן.

נתבונן מעט במתנה שקוראים לה - זושא וויל תשובה טוהן, רבותינו הקדושים שאמרו ואמרים אמרה זו מדי שנה בחודש אלול וודאי אחת מכונותיהם להכניס את הרצון והתשוקה

לשוב בתשובה בזכות הצדיקים, ובפרט בזכות צדיק הדורות הרבי ר' זושא.

האם התבוננו פעם איזה זכות יש לנו שהי"ת מעוררנו לחזור בתשובה? האם חשבנו על כך שרם על כל רמים ורוכב על עננים אלקי האלקים ואדוני האדונים, ברא את התשובה טרם בריאת העולם, צופה לרשע וחפץ בהצדק?!?

אין לך ח"ך מתוק מזה! השי"ת מתיישב בראש השנה על כסא דין למה?! כי חפץ הוא שייפול על עם ישראל אחד ואימה, ישובו בתשובה וימליכו אותו ואזי עובר הוא לכסא רחמים! ולא זו בלבד, בספר הרוקח כתב שלא יאמרו בפיטי ראש השנה 'חי וקיים נורא ומרום וקדוש', כי ביום הזה חיי המלך תלויים כביכול, אם אכן יהיה חי וקיים!

כביכול מכופף השי"ת את הנהגתו ומצפה לתשובת ישראל! אם ישובו בתשובה, אם יקבלו מלכותו, ימשיך חיות חדשה בעולמות שברא, על כן הדבר תלוי ועומד ומצפה לתפילות בני ישראל. מלך בשר ודם המצווה על כל נתיניו קטנים כגדולים להעלות לו מס והנה כפר אחד קטן אי שם מרד בו, האם יחכה שיבקשו מחילה?! ואם יבקשו מחילה, ייסלח להם?! והנה הבורא ית"ש לוקח אותנו כבנים יחידים, ברא כד חטי אבויה לקיה, עבדא דמרד נפיק בקולר. גם שאנחנו כביכול בבחינת 'עבד', עדיין עבדים קרובים אנחנו, משרתים בבית המלך.

ברוך מרדכי: אני רואה שראש החבורה כבר נמצא עמוק באווירת הימים, אני מה אעשה, כי טרוד אני בחיי היום יום ובקושי אני זוכר כי בימי אלול אנחנו. אך היום בבוקר בדרכי לעבודת ימי חשבת בליבי, מספרים כי להרה"ק ר' אריה לייבוש ליפשיץ האריה דבי אילעי ז"ע היה חסיד, כפרי פשוט שלא כ"כ דקדק על קלה כבחמורה... באחת מנסיעותיו אל רבו הביא הוא את רעהו - איש כמוהו שאבה גם הוא להדבק ולהיות לחסידו של הרה"ק מווישניצא, החסיד היה בטוח שרבו ישמח שהוא מביא לו חסיד נוסף...

המשיל לו הרה"ק משל למה הדבר דומה. עם הארץ אחד החזיק ברשותו סידור ולאחר שימוש רב בלה הסיידור ונקרע, נתנו אפוא לכורך שיכרוך ויחדש את הסיידור, אך הכורך אף הוא לא נפל בבורותו ממחזיק הסיידור, ולא ידע הוא היכן לכרוך כל דף, על כן כרך את הקידוש לבנה בתוך ה'הוא רחום' של שני וחמישי...

לאחר השחרית הראשון שהתפלל עם הסיידור, שלחו בחזרה אל הכורך באמרו - מה בדיוק עשית אני לא יודע, זאת אדע שלתקוני שדרתיך ולבסוף הארכת לי את תפילת שחרית בעוד מספר דקות, ומזה יש לי די והותר...

אהרן יוסף: אכן, משל זה מבטא היטיב את כוונתך. משך כל השנה מתאמצים ומתמודדים אנו כבר להחזיק את ראשנו בכוונת התפלה והנה כאן נוסף על זאת גם אמירת הסליחות, וודאי שאין כוונתו ית' שנאמר זאת מן השפה ולחוץ, כי זאת יש לו כבר די והותר כל השנה... שמעתיה בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א כי כשאדם מתפלל לא כוונה, לכה"פ מצות תפילה יש בידו, אך סליחות ללא כוונה - מה עשה...

שלמה חיים: הסליחות מטרם להחזיר את הרגש שאבד לנו לדבר עבירה, להשיב לנו את האהבה לתורה ומצוות, במאירי כתב כי מרבים בסליחות בימים אלו בכדי שנובו וליבנו מטוהר ליום המלכת השי"ת.

מטו משמיה דהרה"ק מקאריץ על הא דאמרו חז"ל במס' יומא 'האומר אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה'. פסק הרב הקדוש ר' מקאריץ ובוודאי שכן נפסק בשמי מעל, האומר אחטא - אמנם אני יודע שאני הולך לחטוא ולהמרות ח"ו את פי ה' רח"ל, אך ואשוב - אני יחזור בתשובה על זה, אינני רוצה את העבירות - אין מספיקין - מספיקין מלשון ספק, אין ספק כי - בידו לעשות תשובה.

ברוך מרדכי: נורא נוראות! בידו לעשות תשובה! הארה מופלאה נכתבה בספה"ק 'זרע קודש' בפר' כי תבא ומחמת החביבות נביא את לשונו הק':

'כי האדם צריך להתנצל א"ע לפניו ית', ע"ד שאמרו חז"ל - גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך, ומי מעקב השאור שבעיניה ושיעבוד מלכותו, יה"ר שתכניעם, וכן אמר אליהו ז"ל ואתה הסיבות את ליבם אחורנית, וכן כתיב למה תתעניו ה' מדרכיך תקשיח לבינו מיראתיך. הגם שידע

הנביא שיתברך רוצה שנלך בדרכיו רק עכ"ז אמר כן והתנצל את עצמו שרצוננו לעשות רצונך, ומזה יש לו יתברך תענוג'.

חנוך הענין: עט"ס הערס"ס א לשון?! 'מזה יש לו יתברך תענוג', מזה שאתה בוכה לפני בורא כל עולמים, כשאתה אומר להשי"ת 'רבנו של עולם! אני חפץ לעשות רצונך, אך מה אעשה שאני מצליח, מה אעשה שאני מצליח לגלות אפילו את רצוני האמיתי, אני לא מצליח אפילו לרצות, מזה יש לבורא ית'

תענוג ונחת רוח עצום!

ראש החבורה: אמור מעתה, הסליחות היא לא רק בקשת סליחה גרידא, אלא הסליחות היא פתח ושער לדופקי בתשובה - ביטוי צער וכאב על עצם ריחוקנו מאיחוי ית'. ומכאן נזכה לשוב בתשובה שלימה לפניו.

כבר אמר רבינו הק' מקארלין ז"ע - די גרעסטע עבירה, אז א יוד זאל פארגעסן אז ער איז א בן מלך - העבירה הכי גדולה היא שיהודי ישכח שהוא בן מלך.

כשאדם זוכר מה בעצם הוא אמור להיות, מה מצופה מיהודי שיש לו חלק אלוה-ה ממעל, עד כמה נעלית נשמתו ומציאותו, ורק כרגע הוא לא מסוגל מרוב התלאות וטרדות הזמן - זהו שער ופתח לשוב בתשובה שלימה לפניו.

יעקב יצחק: רבי מוט"ל סלאנימער האיר על הנאמר בתורה הק' בפרשתנו - נצבים וילך וחרה אפי בו ביום ההוא והסתרת פני מהם וכו' ומצאהו רעות רבות וצרות ואמר ביום ההוא הלא על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה. ואנכי אסתר אסתיר פני ביום ההוא וכו'. יש להבין לכאורה, הלא כבר הכירו בכך שעברו עבירה וחטאו, ומדוע מסתיר ה' פניו עדיין? וכבר עמד על כך הרמב"ן ושאר ראשונים.

אמר ר' מוט"ל - כמה מתוקים דיבוריהם של עובדי ה'! כשעם ישראל אינו מתאונן כשהשי"ת פונה מהם ומסתיר פניו ח"ו, כשכלל ישראל מתאונן על ה'רעות רבות וצרות', עצם החשכות, עצם הריחוק מבורא עולם אינו מפריע להם ח"ו, רק הצרות, הרעות, זה מה שמציק להם - על כן ואנכי אסתר אסתיר פני. כשנגשים לומר לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים - באמירת הסליחות מאירים אנו בקרבנו את הכאב על הריחוק שלנו מאור חיינו.

אהרן יוסף: א שארץ ווארט... כעת לפני יום הדין שכידוע השתלשלות הדין בהאי יומא הוא בעיקר על דברים גשמיים, קצת 'מפחיד' לחזור על אמרה כזאת, יש להמתיק ולומר מה שאמר פעם כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א כי ידוע מצדיקים שאם מבקשים על דברים גשמיים בכדי שיהיה להבורא ית"ש תענוג כביכול שיוכל להשפיע ללא שום מעצור, אין זה נכלל באזהרת הזה"ק דלא נהוי ככלבין דצוחין. הרי עצה זו גופא אחד מחלקי התשובה. כאשר נחיה ונאמין זאת בכל ליבנו - בכל ימות השנה, השפע מגיע רק כשאני עושה רצוני של מקום, ואם אינני עושה רצוני של מקום אזי השי"ת מצטער ומזה מתגלגל עלי צער ועגמ"ג, כדי שאזכר עצמי קודם השפעת השפע עלי. אם עושה האדם רצון השי"ת יזכה לשפע בכל צרכיו, ברוח ובגשם.

ברוך מרדכי: מורא'דיג! רבים חושבים כי מאמר זה של צדיקים הוא 'פנטז' לעקוף את אזהרת הזה"ק שלא נהיה ככלבין דצוחין. וכי הבורא ית' אינו יודע כל תעלומות, ניתן לרמותו ח"ו?! נתפלל על גשמיות בשביל צער השכינה כשלא באמת אכפת לנו? עבודתנו היא להחזיר ולהאיר בקרבנו שכל השפע שלנו, שפע בבני, שפע בחיי, ושפע במזוני, כולם תלויים במעשינו ובתפלתנו, כשאנחנו מתפללים לפני הבורא ית' על שפע גשמי בגלל צער השכינה, ממילא אומרים אנחנו לפניו ית' כי אמנם אנחנו מעלנו במעשינו, אך זכנו שנושב בתשובה לפניך ונאיר בקרבנו את אורך. וממילא פשוט הדבר שלא יא אצלנו שום מחסור.

ראש החבורה: יסוד עצום למדנו במהותו של יום ראש השנה. מלך במשפט יעמיד ארץ, השי"ת מעמיד את העולם ביום זה במידת הדין המתבטאת בעיקר בדברים גשמיים, יש להתבונן - אם יום זה הוא יום בה תלויה המלכה, אם כן מה נפק"מ לגבי מלכותו ית' הצרכים הגשמיים א בילקע ארויף א בילקע אראפ... בתורתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א למדנו כי בזה תלוי עיקר המלכה והתשובה בראש השנה.

אם ידעו כל פעול כי אתה פעלת, אם יבין כל יציר כי זו המציאות הפשוטה והאמיתית של העולם, אם עושים רצונו של מקום, אם נכנעים אליו, זו היא הסיבה לשפע גשמי, אין מציאות של חיות גשמית ללא השפעת הבורא ית"ש, בקשתנו ועבודתנו בימים אלו היא שנכיר בכך! שנחיה זאת בכל רמ"ח וספי"ה! וממילא לא יחסר לנו שום דבר ויושפע עלינו ועל כל בית ישראל שנה טובה ומתוקה, שנה טובה וברוכה.